

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 17^η/30^η Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῶν Ἀγίων Πάντων, συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Ἡ ἐορτὴ αὕτη ἐωρτάσθη εἰς τὸ ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγίων Πάντων παρεκκλήσιον, τὸ κείμενον ἐντὸς τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας, συνεχόμενον τοῦ Κεντρικοῦ Ἱεροῦ Βήματος τοῦ Ναοῦ.

Ἐωρτάσθη δέ ἡ ἐορτὴ αὕτη πρὸς μνήμην τῶν ἀπ' αἰῶνος εὐαρεστησάντων τὸν Θεόν διὰ τῆς βιοτῆς αὐτῶν ἁγίων μορφῶν, ἥτοι Πατριαρχῶν, Προπατόρων, Δικαίων, Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τῶν Ἀποστόλων τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὁμολογητῶν, μαρτύρων καὶ πάντων τῶν ἁγίων τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι εἶναι ὁ καρπὸς τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τῆς Πεντηκοστῆς. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην κλείνει ὁ κύκλος τοῦ Πεντηκοσταρίου καὶ ἀπὸ τῆς αὔριον ἄρχεται ἡ νηστεία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ὡς προετοιμασία διὰ τὴν μεγάλην ἐορτὴν αὐτῶν.

Πρὸς τιμὴν τῶν Ἀγίων Πάντων, τῶν ἐορταζομένων καθ' ἐκάστην ἡμέραν, ἐωρτάσθη ἀπὸ κοινοῦ ἡ μνήμη αὐτῶν εἰς τὸ ὡς ἄνω παρεκκλήσιον δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας ἱερουργοῦντος τοῦ Τυπικάρη τοῦ Πατριαρχικοῦ καὶ Μοναστηριακοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καὶ διὰ θείας Λειτουργίας τὴν πρωΐαν λειτουργοῦντος τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου π. Χαραλάμπους / Φάραχ Μπαντούρ καὶ τοῦ Ρωσσοφώνου Ὁρθοδόξου π. Νικολάου Κουλίνσκη, ψαλλουσῶν τῶν μοναζουσῶν τῆς Μονῆς ἑλληνιστί καὶ τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀραβιστί ὑπὸ τὸν χορωδιάρχην κ. Ριμόν Κάμαρ, τῇ συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν, ἐντοπίων πιστῶν καὶ προσκυνητῶν, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τῆς Κυπριακῆς Πρεσβείας εἰς Τέλλ Ἀβίβ.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἡ ἀνακαινίζουσα τὸν Ἱερόν Ναόν καὶ τὴν Ἱεράν Μονήν καὶ ἐπισταμένη ἅμα καὶ τοῦ ἀρτοποιείου ὀσιωτάτη ἡγουμένη Σεραφεῖμα ἐδεξιώθη τοὺς Πατέρας καὶ ὅλον τὸ ἐκκλησίασμα εἰς τὸ ἡγουμενεῖον καὶ τὸ προαύλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 14^η / 27^η Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐορτὴ

τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἐλισσαίου εἰς τὴν Ἱερὰν αὐτοῦ Μονὴν εἰς Ἱεριχώ, κειμένην παρὰ τὴν συκομορέαν τοῦ Ζακχαίου.

Ἡ Μονὴ αὕτη εὐρίσκεται εἰς Ἱεριχώ, λόγῳ τῆς δράσεως τοῦ προφήτου κυρίως εἰς τὴν Ἱεριχώ λόγῳ τοῦ ὅτι τὰ ὕδατα τῆς πηγῆς αὐτῆς μετέτρεψε διὰ προσευχῆς ἀπὸ πικρὰ καὶ θανάσιμα εἰς γλυκέα καὶ ὠφέλιμα.

Κατὰ τὴν ἑορτὴν αὐτὴν ἡ Ἐκκλησία ποιεῖται μνείαν τοῦ προφήτου Ἐλισσαίου, ὡς καταγομένου ἐκ τῆς κώμης Ἀβελ -Μεήλ. Οὗτος ἦτο υἱὸς Σαφάτ, γεωργὸς τὸ ἐπαγγελμα καὶ ἐκλήθη ὑπὸ Θεοῦ εἰς τὸ προφητικὸν ἀξίωμα ὑπὸ τοῦ προφήτου Ἡλίου. Ἡλίας ὁ προφήτης ἔχρισε τὸν Ἐλισσαῖον εἰς προφήτην, ρίψας ἐπ' αὐτόν τὴν μηλωτὴν αὐτοῦ. Ὁ Ἐλισσαῖος ἀφῆκε τὰ δώδεκα ζεύγη βοῶν διὰ τῶν ὁποίων ὥργωνε, ἔσφαξεν αὐτὰ καὶ ἐποίησεν συμπόσιον εἰς τὸν λαόν καὶ ἠκολούθησε τὸν προφήτην Ἡλίαν πιστῶν εἰς ὅλον τὸν βίον αὐτοῦ, ποιήσας πολλά θαύματα, ὡς διηγοῦνται τὰ βιβλία τῶν Βασιλειῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Οὗτος εἶδε τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἡλίαν ἀναλαμβανόμενον ἐπὶ πυρίνου ἄρματος εἰς τὸν οὐρανόν καὶ ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ διπλὴν τὴν χάριν καὶ τὴν μηλωτὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβη καὶ διέβη ὡς διὰ ξηρᾶς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν.

Εἰς τὴν ὡς ἄνω Ἱερὰν Μονὴν προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφίτων Πατέρων, ὧν πρῶτος ὁ Τυπικάρης τοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἐλένης Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀλεξιος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Σιλουανοῦ καὶ π. Κυριακοῦ καὶ τοῦ Πρεσβυτέρου π. Ἦσσα Μοῦσλεχ, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος ἑλληνιστί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν βοηθοῦντος τοῦ κ. Γεωργίου Βαράκλα καὶ ἀραβιστί τοῦ Ἱεροψάλτου τῆς ἐνορίας καὶ Ὁρθοδόξου ἐκκλησιάσματος.

Εἰς τὸ Κοινωνικὸν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Καὶ Ἡλιοῦ εἶπε πρὸς Ἐλισαίε· αἵτησαι τί ποιήσω σοι πρὶν ἢ ἀναληφθῆναί με ἀπὸ σοῦ. καὶ εἶπεν Ἐλισαίε· γεννηθήτω δὴ διπλᾶ ἐν πνεύματί σου ἐπ' ἐμέ. καὶ εἶπεν Ἡλιοῦ· ἐσκλήρυνας τοῦ αἰτήσασθαι· ἐάν ἴδῃς με ἀναλαμβανόμενον ἀπὸ σοῦ, καὶ ἔσται σοι οὕτως»· (Δ' Βασιλ. 2,9-10), ἀναφέρει τὸ Βιβλίον τῶν Βασιλειῶν.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Τὸ Πνεῦμα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ τοὔτέστιν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ μεταδοθέν εἰς τὸν μαθητὴν αὐτοῦ Ἐλισσαῖον, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ αἰσιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Ἱεριχοῦς ἐν τῇ περιχώρῳ τοῦ Ἰορδάνου ποταμοῦ, ἔνθα καὶ ἡ ἐπώνυμος Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Προφήτου Ἐλισσαίου, ἵνα ἑορτάσωμεν τὴν ἐτήσιον μνήμην αὐτοῦ.

Ὁ ἅγιος Προφήτης Ἐλισσαῖος διακρίνεται μεταξὺ τῶν Προφητῶν τῶν προφητευσάντων τὴν ἐπὶ γῆς παρουσίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι μαθητὴς ὢν τοῦ μεγάλου Ἡλιοῦ τοῦ Θεσβίτου καὶ διπλὴν λαβὼν τοῦ προφητικοῦ πνεύματος Χάριν, πολλά μεγάλα καὶ θαυμαστά ἐποίησεν ὁ Θεός δι' αὐτοῦ, ὡς γράφει καὶ ὁ Συναξαριστὴς αὐτοῦ τὰ ὕδατα τῆς Ἱεριχοῦς,

ἀτεκνοῦντα καὶ ἀλμυρά ὄντα ἰάσατο· «καὶ ἐξῆλθεν Ἑλισαῖε εἰς τὴν διέξοδον τῶν ὑδάτων καὶ ἔρριπεν ἐκεῖ ἄλλα καὶ εἶπε· τάδε λέγει Κύριος· ἴαμαι τὰ ὕδατα, οὐκ ἔσται ἔτι ἐκεῖθεν θάνατος καὶ ἀτεκνουμένη· καὶ ἰάθησαν τὰ ὕδατα ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης κατὰ τὸ ρῆμα Ἑλισαῖε, ὃ ἐλάλησε», (Δ' Βασιλ 2,20-22).

Ἐπὶ πλέον δέ ὁ θεσπέσιος Ἑλισσαῖος ἡγείρε νεκρούς· καὶ ἐκαθάρισεν ἐκ τῆς λέπρας Νεεμάν τὸν Σϋρον. Καὶ τὸν ὑπηρέτην αὐτοῦ Γιεζῆ ἐποίησε λεπρόν διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ τὴν παρακοήν του. Καὶ τὰ Ἰορδάνεια ρεῖθρα τῇ τοῦ Ἥλιου μηνωτῇ πατάξας διέρρηξεν, (Πρβλ. Δ' Βασιλ. 2,14).

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ τοὺς προφήτας ὡς τοὺς «Δικαίους» τοῦ θεοῦ, δηλονότι τοὺς Ἁγίους τοῦ θεοῦ. Οἱ Προφῆται καὶ δὴ ὁ προφήτης Ἑλισσαῖος ἀποτελοῦν τὰ ἐκκελεγμένα ὄργανα τοῦ θεοῦ, τὰ ἐμπνεόμενα ὑπὸ τῆς φωτιστικῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. «Πνεῦμα ὁ θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν» (Ἰωάν. 4,24), λέγει Κύριος.

Οἱ ἅγιοι Προφῆται εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι προητοίμασαν καὶ προκατήγγειλαν τὸ μέγα μυστήριον τῆς θείας Οἰκονομίας ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ, ὡς κηρύττει ὁ θεὸς Παῦλος: «καὶ ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον· θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α' Τιμ. 3,16).

Ἀξιοσημεῖωτοι ἐν προκειμένῳ οἱ λόγοι τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν Αὐτοῦ: «ὧ ἄνθρωποι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται! οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ; καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν διηρμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἐαυτοῦ», (Λουκ. 24,25-27).

Ἑρμηνεύων τὸν λόγον τοῦτον τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Οὐδέ γὰρ παρὰ τῶν θεοῦ μάταιον, ἀλλὰ τάξις ἀπάντων καὶ χρεῖα τῶν καθέκαστον. Ἐν τάξει προαπεστέλλοντο δοῦλοι καὶ προῤκονόμουν (=προοιτοίμαζον) τῇ τοῦ Δεσπότου Παρουσίᾳ, ἀναγκαίαν τὴν προφητείαν εἰς τὴν πίστιν ἀνθρώποις προεισάγοντες», (Migne 72, 944). [Καὶ ἀπλούστερον: κανένα πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον προέρχεται ἀπὸ τὸν θεὸν δὲν εἶναι ἄνευ σημασίας/χρήσεως, ἀλλὰ ὅλα καὶ ὠρισμένα ἐξ αὐτῶν ἔχουν τὴν καθωρισμένην θέσιν καὶ ὑπηρεσίαν. Εἰς τὸν κατάλληλον τόπον ἀπεστέλλοντο δοῦλοι, ὑπηρετᾷ διὰ νὰ ἐτοιμάσουν τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, εἰσάγοντες ἐκ τῶν προτέρων τὴν προφητείαν ὡς ἀναγκαίαν προετοιμασίαν διὰ τὴν πίστιν (εἰς Χριστόν)].

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, τὸ ὁποῖον δίδει ὁ θεὸς εἶναι χάρισμα ἀποκαλύψεως τῶν κεκρυμμένων σχεδίων τοῦ θεοῦ, ὡς ὁμολογεῖ καὶ ὁ προφήτης Ἀμώς λέγων: «οὐ μὴ ποιήσῃ Κύριος ὁ θεὸς πρᾶγμα, ἐὰν μὴ ἀποικαλύψῃ παιδείαν αὐτοῦ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ τοὺς προφήτας», (Ἀμώς 3,7).

Ὡς ἄλλος οὐρανοβάμων Παῦλος «ἄρπαγείς ἕως τρίτου οὐρανοῦ» (Β' Κορ. 12,2) ὁ τοῦ Προφήτου Ἥλιου συνόμιλος Ἑλισσαῖος εἰς ὕψη πνευματικὰ ἀνελθὼν ἔλαβε παρὰ Κυρίου τοῦ θεοῦ τὴν ἀπόκρυφον θείαν γνῶσιν, τοὔτέστιν τὴν θεογνωσίαν. Διό καὶ ὁ ὕμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων «Ρῆσει θεοπνεύστῳ, σέ χρηματισθείς σαφῶς ἔχρισεν, Ἑλισαῖε, ἔνδοξε Προφήτην, Ἥλιου ὁ θεσπέσιος. Εὔρε τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐνεσκήνωσεν ἄφθονος, χάρις ἐν σοί, Πνεύματος Ἁγίου, Ἑλισαῖε, ἀοίδιμε».

Καθίσταται σαφές, ὅτι τὸ προφητικὸν ἀξίωμα ἀποτελεῖ τὴν προτύπωσιν τοῦ

Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος, ἐκ τοῦ ὁποίου τόσον οἱ Προφῆται ὅσον καί οἱ Ἀπόστολοι ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ ἰσχύν καί θείαν αὐθεντίαν. Κατά τήν ἀψευδῆ μαρτυρίαν τοῦ ἱεροῦ συγγραφέως τῶν «Βασιλειῶν», ὁ θεσπέσιος Ἐλισσαῖος διὰ τῆς μηλωτῆς τοῦ διδασκάλου αὐτοῦ Ἡλιοῦ διεχώρισε τά ὕδατα τοῦ Ἰορδάνου ἔνθεν καί ἔνθεν καί διέβη αὐτόν (τόν ποταμόν). Ἐκ δέ τοῦ γεγονότος τούτου οἱ «υἱοί τῶν Προφητῶν» διέγνωσαν ἐν τῷ Ἐλισσαίῳ τό πνεῦμα τοῦ διδασκάλου των Ἡλιοῦ καί προσεκύνησαν αὐτόν ἕως ἐδάφους», (Δ' Βασιλ. 2, 13-15).

Τόν μέγαν καί θαυμαστόν τοῦτον ἅγιον Προφήτην τοῦ θεοῦ καί δοχεῖον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν ὁποῖον ἰδιαιτέρως τιμᾷ σήμερον ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία θερμῶς ἱκετεύσωμεν, ἵνα μετὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μεσιτεύει ὑπέρ πάντων ἡμῶν. Μετά δέ τοῦ ὕμνωδοῦ εἴπωμεν: «Τῶν Προφητῶν τούς ἀκραίμονας, καί παμφαεῖς φωστῆρας τῆς οἰκουμένης, ἐν ὕμνοις τιμήσωμεν πιστοί, Ἡλίαν καί Ἐλισαῖον, καί Χριστῷ ἐκβοήσωμεν μελωδικῶς· Εὐσπλαγχνε Κύριε, παράσχου τῷ λαῷ σου, ἱκεσίαις τῶν Προφητῶν σου, ἅφεςιν ἁμαρτιῶν, (εἰρήνην) καί τό μέγα ἔλεος». Ἀμήν, ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ καλῶς ἐπιμελούμενος τῶν τῆς Μονῆς ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης Παρθένιος ἐδεξιώθη τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν καί τό ἐκκλησίασμα.

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη πλουσία τράπεζα πρός τιμήν τοῦ Μακαριωτάτου εἰς ἐστιατόριον τῆς πόλεως, εὐγενεῖ προσφορᾷ τοῦ ἡγουμένου τοῦ Ἀββᾶ Γερασίμου Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσοστόμου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Τρίτην, 12^{ην} /25^{ην} Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ὀνουφρίου τοῦ Αἰγυπτίου εἰς τήν ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ Ἱεράν Μονήν, τήν κειμένην νοτίως τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλβάμ καί εἰς τόν τόπον Ἀλκεδαμᾶ, ἥτοι ἀγρόν «τιμῆς αἵματος», τόν ὁποῖον ἡγόρασαν οἱ Ἰουδαῖοι καί ἐχρησιμοποίησαν «εἰς ταφήν τοῖς ξένοις» μέ τά ἀργύρια, τά ὅποια ἐπέστρεψε μεταμεληθεῖς ὁ Ἰούδας.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἐνθυμεῖται ὅτι ὁ ὅσιος Ὀνούφριος ἔζησεν ἀρχικῶς εἰς Κοινόβιον μοναστήριον τῆς Ἑρμοπόλεως τῆς Αἰγύπτου καί ἀκολούθως ἀνεχώρησεν εἰς τήν ἔρημον καί ἔζησεν ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη εἰς αὐτήν μετ' ἄκρας νηστείας καί προσευχῆς, νῆστις καί ἄνευ ἐνδύματος χωρίς ποτέ νά ἴδῃ ἄνθρωπον καί εἰς τήν κατάστασιν αὐτήν τόν εὐρῆκεν ὁ μοναχός Παφνούτιος, ὁ ὁποῖος καί τόν ἐφάνέρωσεν εἰς τήν Ἐκκλησίαν καί τόν ἐνεταφίασεν ἐκεῖ, καλύψας αὐτόν διὰ τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

Ἐπί τῇ μνήμῃ αὐτοῦ καί εἰς τόν τόπον τοῦτον προεξῆρξε τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ ἡγουμένου τῆς Μονῆς τοῦ Ὑμπλοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, ὡς καί τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Πατέρων Κλαυδίου, Ἱερωνύμου, Σιλουανοῦ, Χριστοδοῦλου καί ἄλλων Ἱερέων, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καί τοῦ κ. Εὐσταθίου Τσουμάνη καί μετεχόντων Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξεν ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατά τήν προτέραν ἀναστροφὴν τόν παλαιόν ἄνθρωπον, τόν φθειρόμενον κατά τάς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης, ἀνανεοῦσθαι δέ τῷ πνεύματι τοῦ νοός ὑμῶν καί ἐνδύσασθαι τόν καινόν ἄνθρωπον τόν κατά θεόν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καί ὁσιότητι τῆς ἀληθείας», κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, (Ἐφ. 4, 22-24).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἀγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τοῦ Ἀλκεδαμᾶ, τούτέστιν χωρίου αἵματος (Πράξ. 1,19), ἐνθα ἡ ἐπώνυμος Ἱερά Μονή τοῦ Ὁσίου Ὀνούφριου τοῦ Αἰγυπτίου, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τήν σεπτὴν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος διακρίνεται μεταξύ τῶν δικαίων καί ὁσίων προσωπικοτήτων τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας, διότι οὗτος ἐγένετο ἐν τῇ ἀσκητικῇ καί μοναχικῇ ἀναχωρητικῇ ζωῇ αὐτοῦ μιμητὴς τέλειος τῶν μεγάλων προφητῶν Ἡλιοῦ τοῦ Θεοβίτου καί Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου. «Ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη ὁ Ὁσιος Ὀνούφριος ὥκησεν τήν ἔρημον, ἄνθρωπον μὴ ἑωρακώς τό σύνολον», ἀναφέρει ὁ συναξαριστής αὐτοῦ. Διό καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγει: «Νεύσει θεία θεούμενος γέγονας, ἄγγελος ἐπίγειος· τήν Ἰωάννου γάρ καί Ἡλιοῦ ἐζήλωσας πολιτείαν παμμάκαρ Ὀνούφριε». Καί ἀλλαχοῦ: «Φῶς νοητόν καί οὐράνιον ἔνδον λαβὼν ἐν καρδίᾳ σου τῆς ἀκηράτου Τριάδος ὥφθης Ὀνούφριε· καί νῦν μετὰ ἀγγέλων ἡρίθμησαι κραυγάζων· Ἀλληλούϊα».

Ὁ δέ ψαλμωδός ψάλλει διερωτώμενος: «Τίς ἀναβήσεται εἰς τό ὄρος τοῦ Κυρίου καί τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ; ἀθῶος χερσί καί καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τήν ψυχὴν αὐτοῦ καί οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ... αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τόν Κύριον, ζητούντων τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Ἰακώβ», (Ψαλμ. 23, 3-6). Οἱ ζητοῦντες τό πρόσωπον τοῦ θεοῦ Ἰακώβ, δηλαδή τοῦ θεοῦ Πατρός εἶναι κατά τόν σοφόν Σολομώντα οἱ δίκαιοι, οἵτινες εἰς τόν αἰῶνα ζῶσι καί ἐν Κυρίῳ ὁ μισθός αὐτῶν καί ἡ φροντίς αὐτῶν παρά Ὑψίστῳ· «διὰ τοῦτο λήψονται τό βασίλειον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφία Σολομώντος, 5,16).

Τοιοῦτος δίκαιος ἀνεδείχθη ὁ σήμερον τιμώμενος Ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ὁ ὁποῖος ἀφ' ἐνός μεν ἐτύγχανε τῆς φροντίδος αὐτοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ εὐρισκόμενος ἐν αὐτῇ μόνος μονώτατος ἐπὶ ἐξήκοντα ἔτη παρά τοῦ Ὑψίστου θεοῦ· ἀφ' ἐτέρου δέ ἀπέκτησε τό διάδημα τοῦ κάλλους, τούτέστιν τόν στέφανον τῆς δικαιοσύνης ἐκ χειρός Κυρίου. Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ καί τοῦ θείου Παύλου λέγοντος: «τόν

ἀγῶνα τόν καλόν ἡγώνισμαι, τόν δρόμον τετέλεκα, τήν πίστιν τετήρηκα· λοιπόν ἀπόκειται μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής, οὐ μόνον δέ ἐμοί, ἀλλά καί πᾶσι τοῖς ἡγαπηκόσι τήν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ», (Β΄ Τιμ. 4, 7-8).

Κατά τόν ἱερὸν Χρυσόστομον «οὐ μία τις ἐστὶν ἐπιφάνεια ἀλλὰ δύο. Μία μὲν ἡ παροῦσα αὕτη καὶ γενομένη, δευτέρα δέ ἡ μέλλουσα καὶ κατὰ τήν συντέλειαν ἐνδόξως γενησομένη». Τήν δευτέραν καὶ μέλλουσαν ἐπιφάνειαν τοῦ δικαίου κριτοῦ δηλαδή τοῦ Χριστοῦ ἡγάπησαν ὅλοι οἱ φίλοι καὶ πιστοὶ Αὐτοῦ, τοῦ Χριστοῦ, πολλῶ δέ μᾶλλον ὁ παμμάκαρ Ὀνούφριος. Καί τοῦτο διότι αὐτός οὗτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός παρήγγειλε λέγων: «ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καὶ πρὸς αὐτόν ἐλευσόμεθα καὶ μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν», (Ἰωάν. 14, 23).

Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Οἱ διὰ πάσης ἀρετῆς τόν οἰκεῖον καταλαμπρύνοντες νοῦν, ἔχοντές τε ἤδη πρὸς τό μανθάνειν ἐπιτηδεῖως τὰ θεῖά τε καὶ κεκρυμμένα μυστήρια, τήν διὰ τοῦ [Ἀγίου] Πνεύματος λήψονται δαδουχίαν καὶ αὐτόν ἐν ἑαυτοῖς ἐναυλισθέντα τόν Κύριον τοῖς τῆς διανοίας ἐπαθρήσουσιν ὀφθαλμοῖς. Οὐκοῦν οὐ κοινή τοῖς ἄλλοις τῶν ἁγίων ἡ γνῶσις, ἀλλ' ἐξαιρετός τις καὶ διωρισμένη καὶ πολλήν ἔχουσα τήν διαφοράν». [Καί ἀπλούστερον· ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ὁ νοῦς λάμπει ἀπό κάθε ἀρετῆ καὶ τῶν ὁποίων εἶναι κατάλληλος πρὸς μάθησιν τῶν θείων καὶ κεκρυμμένων μυστηρίων, θά λάβουν τήν δαδουχίαν, τόν φωτισμόν τοῦ ἁγίου Πνεύματος καὶ θά θεωροῦν /βλέπουν μέ τὰ μάτια τῆς διανοίας των τόν Κύριον, ὁ ὅποιος ἔχει κατοικήσει εἰς αὐτούς. Ἡ γνῶσις λοιπόν τῶν ἁγίων δέν εἶναι κοινή μέ ὅλους, ἀλλὰ εἶναι ἐξαιρετική, ξεχωριστή καὶ πολύ διαφορετική].

Αὐτὴν ἀκριβῶς τήν δαδουχίαν, τόν φωτισμόν, ἀλλά καὶ τήν γνῶσιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔλαβεν ἐντός τῆς διανοίας καὶ τῆς καθαρᾶς καρδίας αὐτοῦ ὁ θεοφόρος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, ὁ ἀγαπήσας τόν θεόν ἐξ ὅλης τῆς διανοίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας αὐτοῦ.

Εἰς τοῦτο μᾶς προτρέπει καὶ μᾶς καλεῖ ὁ θαυμάσιος Πατήρ ἡμῶν Ὀνούφριος, εἰς τήν ἀγάπην τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν Πρεσβειῶν τῆς Ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων.

Μετά δε τοῦ ὕμνωδοῦ εἵπωμεν: «Ὅσιε Πάτερ Ὀνούφριε, ἱερωτέραν ψυχὴν, θεοφρόνως κτησάμενος, πειρασμούς ὑπήνεγκας, θεῖα πίστει ρωννύμενος, καὶ δι' ἀγάπης Θεῷ ἐνούμενος, τῇ τῶν πράξεων γῇ κατεσκήνωσας, ὠραϊζόμενος, ἀρετῶν λαμπρότησιν· ὅθεν τήν σήν, μνήμην εὐφραίνόμενοι, πανηγυρίζομεν».

Δοξάζοντες τόν θαυμαστώσαντα τούς ἁγίους Αὐτοῦ Ἀμήν. Ἔτη πολλά καὶ εἰρηνικά».

Ἐν συνεχείᾳ ἔλαβε χώραν Τρισάγιον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τῆς κεκοιμημένης μοναχῆς τῆς Μονῆς Σεραφείμας Εὐθυμιάδου καὶ ἔλαβε χώραν ἐπίσκεψις εἰς τόν Τάφον τοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς Μονῆς Ἱερομονάχου Κυρίλλου καὶ ἀνεγνώσθη εὐχὴ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀπαρχῆς τῶν ὁπωρῶν.

Τέλος, ἡ φίλεργος καὶ ἐπιμελέστατα περιποιημένη τήν Μονήν Ἡγουμένη Παῖσία, προσέφερε πλούσιον ἐόρτιον κέρασμα καὶ ἀναψυχὴν ἀπαραίτητον διὰ τόν καύσωνα τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΡΩΣΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ (MISSIA)

Ἡ εορτή τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη πανηγυρικῶς τὴν Δευτέραν, 11^η /24^η Ἰουνίου 2024, εἰς τὸν μεγαλοπρεπῆ Ναὸν τῆς Ἁγίας Τριάδος τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς (MISSIA) τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Τῆς Θείας Λειτουργίας προεξήρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Προϊσταμένου τῆς Ἀποστολῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Βασιανοῦ, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος, ἄλλων Ἱερομονάχων καὶ ἱερέων ἀνηκόντων εἰς τὴν MISSIA καὶ Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοδούλου, τοῦ Ἀρχidiaκόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς γυναικείας χορωδίας τῆς Μονῆς τῆς Ὁρεινῆς Γκόρνια τῇ παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσίας κ. Ἀνατόλι Βικτώροφ καὶ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελοσοπούλου καὶ προσευχομένων ἐν εὐλαβείᾳ Ρωσοφώνων πιστῶν.

Εἰς τὸ Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τὸν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγὼ ἀπέλθω. ἐάν γάρ ἐγὼ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐάν δέ πορευθῶ, πέμψω αὐτόν πρὸς ὑμᾶς· (Ἰωάν. 16,7), λέγει Κύριος τοῖς μαθηταῖς Αὐτοῦ.

Πανοσιολογιώτατε Ἀρχιμανδριτὰ κ. Βασιάνε, ἐκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ. Κυρίλλου ἐν Ἱεροσολύμοις,

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καὶ προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῷ ἱστορικῷ τούτῳ Ναῷ τῷ ἐπωνύμῳ τῆς Ἁγίας Τριάδος, σήμερον Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἵνα ἐορτάσωμεν τὸ ζωοποιόν καὶ Παντοδύναμον καὶ Πανάγιον Πνεῦμα, τὸν Ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ ὁμότιμον καὶ ὁμοούσιον καὶ ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τιμᾷ ἰδιαίτέρως τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, διότι κατὰ τὴν ρητὴν ὁμολογίαν τοῦ Κυρίου: «Πνεῦμα ὁ Θεὸς καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν

ἐν Πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν», (Ἰωάν. 4,24). Τό δέ Πανάγιον τοῦτο Πνεῦμα εἶναι τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. «Εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. 8,12) καί «ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή», (Ἰωάν. 14,6), λέγει Κύριος.

Αὐτό τοῦτο τό φῶς καί ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Πνεύματος δηλονότι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ συγκροτεῖ ὅλον τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ δέ θεσμός τῆς Ἐκκλησίας εἶναι τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί ἡ πηγή τῆς ζωῆς, τούτέστιν ἡ πηγή τῆς αἰωνίου ζωῆς, τῆς σωτηρίας ἡμῶν ὡς ἀναφωνεῖ καί ὁ ὑμνωδός λέγων: «Πάντα χορηγεῖ τό Πνεῦμα τό ἅγιον, βρύει προφητείας, ἱερέας τελειοῖ, ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἀλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν, ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας». Καί ἀλλαχοῦ: «Τό Πνεῦμα τό ἅγιον, ἦν μέν ἀεί, καί ἔστι καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' ἀεί Πατρί καί Υἱῷ συντεταγμένον, καί συναριθμούμενον; ζωή, καί ζωοποιῶν, φῶς, καί φωτός χορηγόν; αὐτάγαθον, καί πηγή ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατήρ γνωρίζεται, καί Υἱός δοξάζεται, καί παρά πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος».

Μεγάλα καί θαυμαστά ἐποίησεν ὁ Κύριος ἐν τῇ ἁγίᾳ ἡμέρᾳ ταύτῃ, καθ' ἣν τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐφανερώσε τῷ κόσμῳ τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Μεγάλῃ ἡ δόξα Κυρίου ὅτι τῇ δυνάμει καί ἐπιφοιτήσει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡμεῖς πάντες ἐγενόμεθα διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος μέλη τοῦ Χριστοῦ, τούτέστιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐνδυσάμενοι τόν Χριστόν. Καί ἐσφραγίσθημεν τῇ ἀνεξαλείπτῳ σφραγίδι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Οἱ δέ μαθηταί καί Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ ἐπορεύθησαν εἰς πάντα τά ἔθνη, κηρύσσοντες τό Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ἐγκαινίζοντες Ἐκκλησίας καί ἀναδεικνύοντες ἐπισκόπους, εἰς τούς ὁποίους ὁ θεῖος Παῦλος παραγγέλλει: «προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος», (Πράξ. 20,28).

Ἑρμηνεύων τό λόγιον τοῦτο ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐπισημαίνει ὅτι: «ταῦτα λέγει [ὁ Παῦλος] οὐκ ἐπειδὴ προτιμότερα ἢ ἡμετέρα σωτηρία τοῦ ποιμνίου, ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅταν ἑαυτοῖς προσέχετε, τότε τό ποίμνιον κερδαίνει».

Τό παράγγελμα τοῦτο τοῦ θεσπεσίου Παύλου ἀφορᾷ ἀμέσως καί εἰς τούς συγχρόνους ἐν ἐνεργείᾳ ποιμένας τῶν κατὰ τόπους ὀρθοδόξων ἀδελφῶν ἡμῶν Ἐκκλησιῶν, τούς ὁποίους ὁ Χριστός «ἔδωκε ... πρὸς τόν καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, μέχρι καταντήσωμεν οἱ πάντες εἰς τήν ἐνότητα τῆς πίστεως καί τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ θεοῦ, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρώματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι... ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων», (Ἐφεσ. 4, 11-14), τούτέστιν «τῶν κοσμοκρατόρων τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου», (Ἐφ. 6,12).

Τήν ἐνότητα ταύτην τῆς πίστεως καί τήν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (Πρβλ. Ἐφ. 4,3) ἤλθομεν ἵνα καταγγείλωμεν ἐν τῇ θεῇ εὐχαριστιακῇ ταύτῃ συνάξει ὁμοῦ μετὰ τῶν ἀδελφῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τῆς Ρωσίας ἀλλά καί τῆς Ρουμανίας ἐν τῇ ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ, ἔνθα ἐπληρώθη τό εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ· «καί ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις λέγει ὁ θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα», (Πράξ. 2,17).

Τά γεγονότα, τά ὁποῖα συνετελέσθησαν κατὰ τήν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἐν τῷ Ὑπερώῳ τῆς Σιών, ἔνθα «ἦσαν ἅπαντες οἱ μαθηταί τοῦ Χριστοῦ ὁμοθυμαδόν ἐπὶ τό αὐτό» (Πρβλ. Πράξ. 2,1) παραμένουν ἀείποτε τό πρότυπον διὰ τήν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καί τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ ἐνότητα τῶν ἀγίων ἀδελφῶν Ὁρθοδόξων ἡμῶν Ἐκκλησιῶν.

Καί τοῦτο διότι, ὡς λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας: «δέδοται λοιπόν ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος χύσις, θεοῦ κατευφραίνοντος τήν ἀνθρώπου φύσιν καί τῇ ἄνωθέν τε καί ἐν ἀρχαῖς στεφανοῦντος δόξῃ καί εἰς ἐκεῖνο πάλιν αὐτήν φιλαγάθως ἀνακομίζοντος, εἰς ὅπερ ἦν ἐν ἀρχαῖς, οὕτω τῆς ἀμαρτίας εἰσκεκριμένης».

Ἀξιοσημεῖωτοι ἐνταῦθα καί οἱ μελωδικοί λόγοι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: ««Λυτήριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, ὃ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, νῦν ἐκ Σιών γάρ ἐξελήλυθε νόμος, ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις». Καί ἀπλούστερον: «Ὡ φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, δεχθεῖτε τήν πυρίπνοη δροσιά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τήν κάθαρσιν δηλαδή πού ἀπαλλάσσει ἀπό τά ἀμαρτήματα. Διότι τώρα ἐκπορεύτηκε ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ σάν ἄλλος νόμος ἡ Χάρις τοῦ Πνεύματος μέ τήν μορφήν πυρίνων γλωσσῶν».

Ὅντως, τό Ἅγιον Πνεῦμα, τό φωτίζον καί ἀγιάζον τάς ψυχάς ἡμῶν ἀνέδειξεν ἡμᾶς τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τῆς θείας Αὐτοῦ λαμπρότητος, ὡς λέγει καί ὁ ἔγκριτος τῆς Ἐκκλησίας Πατήρ Γρηγόριος ὁ θεολόγος: «Τό φῶτισμα, λαμπρότης ἐστί τῶν ψυχῶν... φωτός μετουσία, σκότους κατάλυσις».

Διό καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δεηθῶμεν τοῦ ἐκ τῆς Παρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας, λάμπαντος θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἵνα μέτοχοι τοῦ φωτός τοῦ Παρακλήτου τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γενώμεθα. Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Γλῶσσαι ποτέ συνεχύθησαν, διὰ τήν τόλμαν τῆς πυργοποιίας, γλῶσσαι δέ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τήν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε θεός τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστός τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν, ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Ἀμήν. Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ ὁ Μακαριώτατος προσέφερεν εἰκόνα ἐκ σμάλτου τῆς Βηθλεέμ, ὁ δέ π. Βασιανός προσέφερεν ἀναμνηστικὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, φιλοτεχνηθεῖσαν εἰς τό ὕφος τοῦ ζωγράφου Ἀντρεῖ Ρουμπλιόφ.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἠκολούθησε δεξίωσις καί τέλος ἐόρτιος μοναστηριακὴ τράπεζα, εἰς τήν ὁποίαν ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν τονίζων τήν ἀνάγκην ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΣΙΩΝ

Ἡ Δευτέρα, 11^η /24^η Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑφ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ἰδίᾳ δέ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, ὡς Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀφιερωμένη ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Παράκλητον, ὡς τὸ Κύριον Πρόσωπον, τὸ ἐνεργῆσαν παρὰ τοῦ Πατρὸς δι' Υἱοῦ εἰς τὸ ἐξαίσιον γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς, τῆς ἐπιφοιτήσεως δηλαδὴ καὶ φωτισμοῦ τῶν ἁγίων μαθητῶν καὶ ἀποστόλων.

Τοῦτο τὸ γεγονός ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Ὑπερῶν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Σιών, ἐν ᾗ ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ Ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν καὶ ἐπὶ τὸ αὐτό. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ Ἑσπερινὸς τῆς ἐορτῆς αὐτῆς ἔλαβε χώραν εἰς τὸ ἐν Σιών, ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ παρεκκλήσιον τῆς Πεντηκοστῆς, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ συνιερουργούντων αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ἱερωνύμου, π. Χριστοδούλου καὶ π. Βαρθολομαίου εἰς τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Ἑσπερινοῦ καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν εὐχῶν, ὡς ἐπίσης τοῦ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου π. Χαραλάμπους Μπαντούρ καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν καὶ προσευχομένων ἐν χαρᾷ, ἀγαλλιάσει, δοξολογία καὶ εὐχαριστίᾳ τῶν Ἀραβοφώνων πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καὶ προσκυνητῶν ἐκ διαφόρων χωρῶν.

Μετά τὸ «φῶς ἰλαρόν» ἀνεγνώσθησαν αἱ εὐχαὶ τῆς Πεντηκοστῆς – τῆς Γονυκλισίας συμφώνως τῇ τάξει τοῦ βιβλίου τοῦ Πεντηκοσταρίου. Ἄμα τῷ τέλει τοῦ Ἑσπερινοῦ ὁ Σχολάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος παρέθεσε μικράν ἀναψυχὴν εἰς τὴν Ἀρχιερατικὴν Συνοδείαν.

Τὸ γεγονός τῆς ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐωρτάσθη καὶ ἀνήμερα τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ θείας Λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἀγίας Τριάδος ὄντα ὑπογείως ἐν τῷ κτιρίῳ τῆς Σχολῆς, προεξάρχοντος τοῦ Προέδρου τῆς Σχολικῆς Ἐφορείας Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἱεραπόλεως κ. Ἰσιδώρου καὶ συλλειτουργούντων αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Ραφαήλ Ἐξάρχου τοῦ Παναγίου Τάφου εἰς Ἀθήνας, π. Ἱερωνύμου, ἡγουμένου τῆς Μαθηβᾶ, π. Μακαρίου, π. Ἀμφιλοχίου, τῶν Ἱερέων τοῦ Ναοῦ π. Ἀναστασίου καὶ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου π. Γεωργίου Μπαράμκη καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεῶν, ψαλλόντων τῶν μαθητῶν τῆς Πατριαρχικῆς Σχολῆς ὑπὸ τὸν κ. Εὐστάθιον Τσουμάνην ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν, πολλῶν Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν καὶ προσκυνητῶν, τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τῆς Προξένου κ. Ἄννης Μάντικα καὶ μελῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἀνεγνώσθη εἰς τὸν Ναόν ἡ πρώτη εὐχή τῆς Πεντηκοστῆς καὶ ἤρξατο λιτανεία πρὸς τὸ παρεκκλήσιον τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ εὕρισκόμενον εἰς τὸν ὑπαίθριον χώρον προσκείμενον τῆς Σχολῆς (Κατακόμβη), ἐν ᾗ ἀκολούθως ἐγένετο ἡ πορεία πρὸς τὸν Τάφον τοῦ Δαυΐδ, εἰς τὸν ὁποῖον εἰσῆλθον ὁ Ἀρχιερεὺς, οἱ κληρικοὶ καὶ ἡ κ. Πρόξενος μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Προξενείου καὶ ἀνεπέμφθη δέησις. Τέλος ἀνεγνώσθη ἡ τελευταία εὐχή τῆς Πεντηκοστῆς εἰς τὸ Ὑπερῶν.

Ἀκολούθως ἡ λιτανεία ἐπιστρέφουσα εἰς τὴν Σχολὴν ἀνέπεμψε δέησιν ὑπὲρ τῶν κεκοιμημένων καὶ ἐνταφιασμένων ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ τῆς Ἀγίας Σιών, ἐπειδὴ καὶ αἱ

εὐχαί τῆς Πεντηκοστῆς ποιοῦνται ἰδιαιτέραν μνείαν εἰς τοὺς κεκοιμημένους.

Ἡ λιτανεία κατέληξεν εἰς τὴν αἵθουσαν τελετῶν τῆς Σχολῆς, ἔνθα ὁ Σχολάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Ματθαῖος μετὰ τῶν καθηγητῶν καὶ καθηγητριῶν τῆς Σχολῆς παρέθεσαν ἐόρτιον κέρασμα ἀναψυχῆς καὶ ὁ Σεβασμιώτατος συνεχάρη τοὺς μαθητάς διὰ τὰς ἐπιδόσεις αὐτῶν καὶ διὰ τὸ τέλος τοῦ σχολικοῦ αὐτῶν σταδίου ἐν τῷ παρόντι σχολικῷ ἔτει.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 10^η /23^η Ἰουνίου 2024, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας ὅλης ὡς ἐορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ἥτοι ὡς ἡμέρα μνήμης τῆς Ἐπιφοιτήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὅποῖον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς παρὰ τοῦ Πατρὸς ἀπέστειλεν εἰς τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ Μαθητάς καὶ Ἀποστόλους.

Τότε, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Ἀπόστολοι ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεία τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ «ἐκ τῆς βιαίας πνοῆς» τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συντρέξαντα πλήθη, εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐκήρυξε καὶ ἐπίστευσαν καὶ ἐβαπτίσθησαν καὶ ἐσχημάτισαν τὴν πρώτην Ἐκκλησίαν, Μητέρα πασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, συμφώνως πρὸς τὸ βιβλίον τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων.

Διὰ τὴν ἐορτὴν ταύτην ἐτελέσθη πανηγυρική θεία Λειτουργία εἰς τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καὶ συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Γεράσων κ. Θεοφάνους, Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καὶ Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου, Ἀγιοταφίτων Ἱερομονάχων καὶ Πρεσβυτέρων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Πατριαρχείου Ρουμανίας π. Ἰωάννου, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελόσοπουλου, ἐν ᾧ ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει καὶ εὐχαριστίᾳ οἱ πιστοὶ ἐδέχοντο τὴν αἰίζων χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ἤρξατο ὁ Ἑσπερινὸς τῆς Δευτέρας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὡς ὀρίζει τὸ Πεντηκοστάριον καὶ ἀνεγνώσθησαν αἱ Εὐχαὶ τῆς Πεντηκοστῆς τῆς Γονυκλισίας, πάντων κλινόντων τὰ γόνατα καὶ ζητούντων τὴν Χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἵνα φωτίζη τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα αὐτῶν.

Τὴν πρώτην εὐχὴν ἀνέγνωσεν ὁ Μακαριώτατος καὶ τὰς λοιπὰς εὐχὰς οἱ συλλειτουργοῦντες Αὐτῷ Ἀρχιερεῖς.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἔλαβε χώραν ἡ ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα καὶ ὁ Μακαριώτατος ἠνυκήθη εἰς τοὺς Πατέρας καὶ εἰς τοὺς προσελθόντας προσκυνητάς τὴν ζωοποιὸν χάριν καὶ ἐνέργειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 9^η / 22^α Ιουνίου 2024, ἐτηρήθη εἰς τό Πατριαρχεῖον ὡς Σάββατον
τῶν Ψυχῶν, καθὼς ὁρίζει τό βιβλίον τοῦ Πεντηκοσταρίου.